

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 48

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 21 ianuarie 2014

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 420 din 15 octombrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 65 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	2-4	unui imobil aflat în administrarea Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară pentru Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Mehedinți	12
Decizia nr. 441 din 29 octombrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1—3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2010 privind unele măsuri pentru întărirea disciplinei în construcții	4-7	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 474 din 21 noiembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 408 ² alin. 4 din Codul de procedură penală	8-10	2.563/2013. — Ordin al ministrului culturii privind clasarea în Lista monumentelor istorice, categoria monumente de for public, grupa valorică B, a Monumentului Eroului intitulat „Jertfa” din satul Răzvadul de Sus, comuna Răzvad, județul Dâmbovița	13
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
13. — Hotărâre privind aprobarea Licenței de concesiune nr. 12.962/2010 a activității miniere de exploatare a bazaltului în perimetrul Poiana Stâniei, județul Brașov, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „Vectra Service” — S.R.L.	10	2.567/2013. — Ordin al ministrului culturii privind clasarea în Lista monumentelor istorice, categoria monumente de arhitectură, grupa valorică B, a imobilului „Reședință barocă” din Oradea, Str. Republicii nr. 81, județul Bihor	14
22. — Hotărâre pentru aprobarea înscrierii în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului a unui imobil și darea acestuia în administrarea Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară pentru Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Bacău.....	11	2.571/2013. — Ordin al ministrului culturii privind clasarea în Lista monumentelor istorice a Curții Johannes Honterus și schimbarea din categoria „monument” a Bisericii evanghelice „Biserica Neagră” din municipiul Brașov, cod BV-II-m-A-11412, în categoria „ansamblu”, cu denumirea Ansamblul „Biserica Neagră”	14-15
23. — Hotărâre pentru aprobarea înscrierii în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului a		2.690/2013. — Ordin al ministrului culturii privind clasarea în Lista monumentelor istorice, categoria monumente de arhitectură, grupa valorică B, a Bisericii Sf. Arh. Mihail și Gavril din Săcueni, str. Irinyi Janos nr. 19, județul Bihor	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 420**

din 15 octombrie 2013

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 65 alin. (2)
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 65 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ringier România” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 26.685/3/2012 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului nr. 411D/2013 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public pentru susținerea concluziilor asupra excepției de neconstituționalitate.

Acesta arată că cenzurarea de către instanța judecătorească a motivului desființării postului nu echivalează cu o ingerință a statului în activitatea angajatorului — întreprindere privată, deoarece instanța verifică, pe calea controlului judecătoresc, caracterul real al desființării postului, această condiție reprezentând o garanție în favoarea angajatului împotriva posibilității concedierii arbitrare.

Reprezentantul Ministerului Public mai menționează că prin Decizia nr. 23 din 24 ianuarie 2013 Curtea s-a pronunțat în același sens mai sus indicat, iar în lipsa unor elemente noi, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției, pronunțată cu acel prilej, precum și argumentele care o justifică, se impun a fi menținute și în prezenta cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 26.685/3/2012, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 65 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ringier România” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate împotriva unei decizii de concediere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 65 alin. (2) teza a doua din Codul muncii, potrivit cărora desființarea locului de muncă trebuie să aibă o cauză reală și serioasă, permit instanței de

judecată să cenzureze oportunitatea (mobilul, motivul) avută în vedere de angajator la aplicarea deciziei manageriale de desființare a postului respectiv, ceea ce reprezintă o încălcare a principiilor economiei de piață și a proprietății private, consacrate de art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) și de art. 136 alin. (5) din Constituție.

Prima condiție impusă de text, aceea ca desființarea postului să fie **efectivă**, are semnificația protejării angajatului de posibilitatea concedierii abuzive, bazate pe desființarea fictivă a postului, veridicitatea desființării putând fi verificată în fapt de către instanța de judecată.

A doua condiție lasă însă **cauza** desființării postului la aprecierea instanței, producându-se o ingerință în actul de administrare a agentului economic. Economia de piață are drept fundamente proprietatea particulară și interesul personal, fiind condusă prin mecanismele concurenței, ale cererii și ofertei, fără intervenția administrativă a statului. Prin urmare, fiecare societate/întreprindere privată, orientându-se și în funcție de propria experiență pe piață, informații și cunoștințe, sau chiar intuiție, urmărește, prin deciziile luate de organele de conducere, realizarea profitului. Or, o instanță de judecată nu poate să cenzureze cauza actului de management sau să înlocuiască deciziile obiective, economice și personale ale conducătorului sau managerului unei societăți private, fără a încălca dreptul de proprietate privată, cu cele trei atribute: *usus, fructus și abusus*. În acest sens, autorul excepției arată că intuiția proprietarului poate să nu întrunească, aparent, exigențele unei cauze „reale și serioase” și nici nu poate fi dovedită, așa cum cere textul legal criticat, însă practica a demonstrat, în unele cazuri, că a fost soluția ce a salvat o societate de la pierderi sau chiar faliment.

Mai semnaleză autorul excepției faptul că practica judiciară nu este constantă în această materie: unele instanțe de judecată au dispus chiar efectuarea de expertize pentru a verifica existența pierderilor ce au determinat desființarea postului, după cum alte instanțe au apreciat că nu există temei legal care să îl oblige pe angajator să insereze în decizia de concediere motivul economic, tehnic sau financiar care a determinat reorganizarea unității.

În consecință, se apreciază că prima condiție prevăzută de art. 65 alin. (2), potrivit căreia „desființarea trebuie să fie efectivă”, este suficientă pentru realizarea intenției legiuitorului de protejare a salariatului. Suplimentarea caracterului efectiv al desființării postului cu a doua condiție, constând în necesitatea existenței unei cauze reale și serioase a acestei operațiuni, transformă instanța de judecată în manager al societății comerciale private și depășește, prin urmare, limitele stabilite de art. 135 și art. 136 din Constituție.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Se arată că angajatorul, în calitatea sa de subiect de drept, beneficiază de protecția oferită de dispozițiile constituționale ale art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) și ale art. 136 alin. (5), invocate în motivarea excepției, iar în speță, acesta și-a exercitat, în concret, libera inițiativă și dreptul său de proprietate asupra

bunurilor din patrimoniu prin încheierea unui contract individual de muncă. Acesta nu este însă un act de administrare unilateral al angajatorului, ci o convenție bilaterală, exprimând manifestarea acordului de voință al celor două părți contractuale, angajator și salariat. Astfel, interesul legitim legat de stabilitatea raporturilor de muncă și de ocrotirea bunei credințe impune ca exercițiul dreptului angajatorului de a pune capăt contractului individual de muncă să nu fie arbitrar.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, exprimându-și punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate, consideră că aceasta este neîntemeiată.

Textul legal criticat stabilește condițiile în care angajatorul poate dispune concedierea salariatului din motive ce nu îi sunt imputabile acestuia. Astfel cum a reținut și Curtea Constituțională în jurisprudența sa în materie, condiționarea desființării locului de muncă de existența unei cauze reale și serioase reprezintă o garanție menită să preîntâmpine o atitudine abuzivă a angajatorului față de salariat, în scopul asigurării unui echilibru de forțe între cele două părți contractuale. Totodată, textul de lege criticat nu urmărește limitarea libertății angajatorului de a dispune cu privire la modul de administrare a activității economice, ci reprezintă, în realitate, o expresie a prevederilor art. 57 din Constituție, potrivit cărora *„Cetățenii români, cetățenii străini și apatrizii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți.”*

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 65 alin. (2) din Codul muncii sunt constituționale.

Condițiile pe care textul criticat le reglementează urmăresc să stabilească un echilibru între cele două părți ale contractului de muncă — angajator și salariat —, astfel că nu este suficientă cerința ca desființarea locului de muncă să fie efectivă, ci este necesară și aceea de a fi justificată de o cauză reală și serioasă. Desființarea locului de muncă trebuie să fie, așadar, determinată de o cauză obiectivă, de o anumită gravitate care să impună, cu adevărat, această măsură. Toate aceste garanții ar fi lipsite de efect dacă nu ar putea fi supuse controlului instanțelor judecătorești, care pot cere administrarea de probe în vederea evidențierii existenței cauzei reale și serioase ce a determinat desființarea locului de muncă.

Contrar celor susținute de autorul excepției, dispozițiile legale examinate nu limitează, ci asigură posibilitatea manifestării libertății angajatorului de a dispune cu privire la modul de administrare a activității, însă în funcție de factorii obiectivi care o influențează, fiind exclusă doar o eventuală atitudine abuzivă a angajatorului față de salariat. Așadar, aceste dispoziții nu constituie o încălcare a prevederilor fundamentale invocate, ci urmăresc exercitarea cu bună-credință a drepturilor și libertăților consacrate de Constituție.

De altfel, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în sensul constituționalității textului legal examinat, prin Decizia nr. 23 din 24 ianuarie 2013.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și ale Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 65 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, cu modificările și completările ulterioare, cu următorul cuprins:

„(2) Desființarea locului de muncă trebuie să fie efectivă și să aibă o cauză reală și serioasă.”

Normele constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) referitoare la libera inițiativă și concurență ca principii ale economiei de piață și ale art. 136 alin. (5) privind principiul inviolabilității, în condițiile legii organice, a proprietății private.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate stabilesc condițiile în care angajatorul poate dispune concedierea salariatului din motive ce nu îi sunt imputabile acestuia. Aceste condiții urmăresc să stabilească un echilibru între cele două părți ale contractului de muncă, respectiv între necesitatea de a asigura angajatorului libertatea de a dispune cu privire la desființarea unor locuri de muncă atunci când considerente obiective o impun — dificultăți economice, transformări tehnologice, reorganizarea activității etc. —, pe de o parte, și nevoia de a proteja salariatul de o eventuală atitudine abuzivă a angajatorului, de cealaltă parte.

Pentru aceste rațiuni, legea prevede nu doar cerința ca desființarea locului de muncă să fie efectivă, ci și pe aceea de a fi justificată de o cauză reală și serioasă sau, altfel spus, de a fi determinată de o cauză obiectivă, de o anumită gravitate care să impună, cu adevărat, această măsură.

Sintagma „cauză reală și serioasă” evocă fapte, ipoteze determinabile care să excludă abordările subiective. Cauza este reală când prezintă un caracter obiectiv, fiind impusă de nevoia surmontării unor dificultăți tehnice, economice, de imperativul economic al creșterii productivității muncii, al adaptării la evoluțiile noilor tehnologii. Cauza este serioasă atunci când situația unității angajatorului este una gravă, amenințând evoluția sau chiar viabilitatea ei.

Toate aceste garanții ar rămâne lipsite de efect dacă nu ar putea fi supuse controlului instanțelor de judecată, care pot cere administrarea de probe în vederea evidențierii existenței cauzei reale și serioase ce a determinat desființarea locului de muncă.

Curtea apreciază, așadar, că textul de lege criticat nu urmărește limitarea libertății angajatorului de a dispune cu privire la modul de administrare a activității economice, ci, din contră, asigură posibilitatea manifestării acesteia în funcție de factorii obiectivi care o influențează, excluzând doar o eventuală atitudine abuzivă a angajatorului față de salariat. Astfel, departe de a reprezenta o încălcare a dispozițiilor constituționale referitoare la libertatea economică și inviolabilitatea proprietății private, prevederile de lege criticate reprezintă, în realitate, o expresie a dispozițiilor art. 57 din Constituție, potrivit cărora *„Cetățenii români, cetățenii străini și apatrizii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți.”*

De altfel, Curtea a mai analizat o excepție de neconstituționalitate cu același obiect, ridicată de același autor și cu o motivare asemănătoare, excepție soluționată prin Decizia nr. 23 din 24 ianuarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 122 din 5 martie 2013.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată

își păstrează, pentru identitate de rațiune, valabilitatea și în cauza de față.

În plus, Curtea constată că Legea nr. 53/2003 — Codul muncii nu conține o enumerare a cauzelor reale și serioase care pot determina desființarea locului de muncă. Aceasta demonstrează intenția legiuitorului de a lăsa în competența instanțelor judecătorești interpretarea situațiilor concrete ce se încadrează în spiritul și litera legii, prin administrarea probelor concludente, pertinente și utile care să dovedească buna credință a angajatorului în ceea ce privește desființarea locului

de muncă, justificată exclusiv de necesitatea eficientizării propriei activități și obținerea unui randament maxim cu minimum de resurse umane și financiare. Instanța de judecată nu analizează oportunitatea deciziei de restructurare internă a angajatorului și nici nu cenzurează măsurile luate în acest scop, ci efectuează, potrivit competenței sale, controlul de legalitate prin care se asigură că această măsură corespunde unei nevoi obiective, reale și serioase a societății și nu ascunde o concediere abuzivă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială „Ringier România” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 26.685/3/2012 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 65 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 octombrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 441

din 29 octombrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1—3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2010 privind unele măsuri pentru întărirea disciplinei în construcții

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1—3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2010 privind unele măsuri pentru întărirea disciplinei în construcții, excepție ridicată de Gheorghe Ciuciu în Dosarul nr. 3.389/109/2011 al Curții de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului nr. 406D/2013 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, personal și asistat de domnul avocat Narcis Sofianu, în calitate de apărător ales, cu delegație depusă la dosarul cauzei. Se constată lipsa părții Inspectoratul de Stat în Construcții.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, reiterând argumentele expuse în motivarea scrisă aflată la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, întrucât în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2010 este precizată justificarea regimului derogator de la prevederile de drept comun, respectiv ale Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții. Subliniază că aceste două acte normative trebuie interpretate coroborat. Menționează, de asemenea, că textele de lege criticate nu au caracter retroactiv, astfel cum a statuat și Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 1.546/R-CONT din 8 mai 2013, pronunțată în Dosarul nr. 3.389/109/2011, **Curtea de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1—3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2010 privind unele măsuri pentru întărirea disciplinei în construcții**, excepție ridicată de Gheorghe Ciuciu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni pentru anularea unui proces-verbal de control întocmit de inspectori ai Inspectoratului Județean în Construcții Constanța, acțiune aflată în stadiul procesual al recursului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia critică textele de lege ce formează obiectul acesteia pentru că introduc o derogare de la prevederile art. 31 din Legea nr. 50/1991, care stabilesc că dreptul de a constata contravențiile și de a aplica amenzi pentru executarea unei construcții fără autorizație sau cu nerespectarea prevederilor acesteia se prescrie în termen de 2 ani de la data săvârșirii faptei. De asemenea, susține că derogarea de la prevederile art. 31 din Legea nr. 50/1991, în cazul în care se împlinesc termenul de prescripție de 2 ani de la data intrării în vigoare a ordonanței de urgență, constituie o încălcare a principiului neretroactivității legii, fiind anulate retroactiv efectele termenelor de prescripție împlinite anterior intrării în vigoare a actului normativ menționat. Susține că această derogare reprezintă o încălcare a dispozițiilor art. 53 din Constituție, ca urmare a punerii sale în imposibilitatea de a-și exercita dreptul de a invoca prescripția constatării contravenției și a aplicării sancțiunilor contravenționale. Arată că restrângerea dreptului menționat este cu atât mai gravă în cazurile în care termenul de prescripție era deja împlinit la intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2010.

Totodată, în opinia sa, i-a fost restrâns, în mod neconstituțional, și dreptul de a lua măsurile necesare pentru încadrarea lucrărilor în prevederile autorizației, în condițiile în care avea autorizație de construire pentru o clădire cu mai multe niveluri, dar nu a respectat unele detalii la realizarea acoperișului, motiv pentru care statul poate să îi demoleze întreaga clădire.

Invocă și încălcarea principiului garantării și asigurării dreptului efectiv la controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, consacrat de art. 126 alin. (6) din Constituție. Aceasta, deoarece actul de constatare nu se comunică proprietarului construcției, astfel încât acesta să aibă posibilitatea de a ataca și de a obține suspendarea în instanță în maximum 72 de ore a unui act pe care instituțiile statului pot să îl comunice numai dacă vor, în 30 de zile. Mai critică și faptul că proprietarul i se poate comunica somația — nu și actul de constatare — numai prin simpla afișare pe imobil, or, este de notorietate că, în special în zonele de pe litoral, sunt luni întregi în care proprietarii lipsesc de la construcțiile lor, astfel că este posibil ca în 72 de ore clădirea să fie desființată fără știrea acestora și pe cheltuiala lor. Conchide afirmând că procedura prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2010 deschide calea pentru multe abuzuri și erori judiciare.

Curtea de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât nu este încălcat principiul neretroactivității legii, dreptul petentului de a invoca vreo excepție sau principiul garantării și asigurării dreptului de control judecătoresc al actelor administrative ale autorităților

publice. Precizează că, prin actul normativ criticat, se sancționează lipsa de disciplină a persoanelor care încalcă regimul autorizației de construire, iar organele competente ale statului sunt determinate să acționeze ferm și rapid pentru a descuraja asemenea practici.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că nu se încalcă dispozițiile constituționale la care autorul excepției de neconstituționalitate se raportează, deoarece textele de lege criticate sancționează lipsa disciplinei în construcții, în sensul desființării construcțiilor executate fără autorizație de construcție sau cu nerespectarea prevederilor acesteia. Arată că, în opinia sa, în cauză nu se pune problema neconstituționalității dispozițiilor legale criticate de către autorul excepției, ci este vorba de o problemă strict de aplicare a acestora, în raport cu situația de fapt ce urmează a fi reținută de către instanța de judecată.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile actului normativ criticat nu au caracter retroactiv și nu fac precizări în legătură cu aplicarea în timp a reglementărilor pe care le cuprind. Arată că o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că, în aceste cazuri, legea nouă reglementează modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare. În ce privește pretinsa încălcare a principiului garantării și asigurării dreptului efectiv la controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, consideră că procedura instituită prin normele criticate nu aduce atingere accesului liber la justiție. În acest sens, face referire la prevederile art. 43² alin. (1) din Legea nr. 50/1991, lege ce reprezintă dreptul comun în materia executării construcțiilor, care stabilesc că orice persoană interesată, care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, potrivit legii, pentru a ataca autorizația de construire sau actul de respingere a cererii pentru autorizarea executării lucrărilor de construcții, după caz, emise de autoritatea administrației publice locale competentă. În plus, apreciază că instituirea unei proceduri care presupune termene scurte pentru desființarea construcțiilor amplasate în zonele menționate executate fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia își găsește rațiunea în necesitatea realizării unui imperativ de interes general, constând în asigurarea dezvoltării urbane și rurale durabile și punerea în valoare a patrimoniului construit și natural ori a zonelor cu potențial turistic și a stațiunilor turistice din România.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 1—3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2010 privind unele măsuri pentru întărirea disciplinei în construcții, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 28 aprilie 2010, aprobată cu modificări prin Legea nr. 3/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 4 martie 2011. Textele criticate au următoarea redactare:

— Art. 1: *„Prin derogare de la prevederile art. 28, 31 și 32 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, toate construcțiile cu destinație turistică din zonele cu potențial turistic, stațiunile turistice, zonele construite protejate, zonele de protecție a monumentelor istorice, rezervațiile naturale și alte asemenea, precum și construcțiile cu destinație turistică și construcțiile realizate în limita a 200 de metri de la linia de coastă, din stațiunile turistice și din localitățile aflate pe litoralul Mării Negre, executate fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia, aflate pe terenuri proprietate publică ori privată, finalizate sau în curs de execuție, se desființează.”;*

— Art. 2: *„(1) După constatarea faptului că respectivele construcții au fost executate fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia de către reprezentanții Inspectoratului de Stat în Construcții, aceștia înștiințează Direcția generală lucrări publice din cadrul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, care somează proprietarii construcțiilor să le desființeze în termen de 48 de ore.*

(2) Somația se înmânează proprietarului construcției sau se afișează la loc vizibil pe imobil.”;

— Art. 3: *„În cazul în care proprietarul nu dă curs somației în termenul prevăzut la art. 2, desființarea se face în termen de 24 de ore, de către Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului, prin Direcția generală lucrări publice, cu recuperarea ulterioară a cheltuielilor generate de această operațiune de la proprietarul construcției, în condițiile legii.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate încalcă următoarele dispoziții din Legea fundamentală: art. 15 alin. (2) care consacră principiul neretroactivității legii, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 21 care statuează dreptul de acces liber la justiție și art. 126 alin. (6) care garantează controlul judecătoresc al actelor administrative pe calea contenciosului administrativ.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin Decizia nr. 586 din 5 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 21 august 2012, s-a mai pronunțat asupra ordonanței de urgență criticate, prin prisma unor critici similare. Cu acel prilej, a constatat că nu poate reține critica referitoare la pretinsul caracter retroactiv al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2010, motivată pe susținerea că aceasta ar dispune desființarea construcțiilor care deja erau finalizate la intrarea sa în vigoare și, astfel, ar fi aplicabile norme juridice intrate ulterior în vigoare unor raporturi juridice născute anterior emiterii acestor norme. Curtea a observat că, în realitate, prevederile ordonanței de urgență criticate sunt aplicabile numai de la momentul intrării sale în vigoare. Faptul că aceasta are în vedere construcții deja edificate nu constituie un element care să îi confere caracter retroactiv. Construcțiile vizate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2010 sunt cele executate fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia, așadar, cu încălcarea unor norme în vigoare la momentul construirii lor. Ordonanța de urgență criticată instituie reguli de procedură care reglementează modalitatea de desființare a acestora, fără să modifice normele ce trebuiau respectate la momentul edificării.

Prin urmare, actul normativ criticat nu afectează regimul juridic ce trebuia respectat la momentul edificării construcției, desființarea fiind, de fapt, consecința nerespectării normelor în vigoare la data edificării acestora.

De asemenea, Curtea a reținut că instituirea unei proceduri care presupune termene scurte pentru desființarea construcțiilor amplasate în zonele enumerate la art. 1 din ordonanța de urgență, executate fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia, își găsește rațiunea în necesitatea realizării unui imperativ de interes general, care, așa cum rezultă din expunerea de motive la Legea nr. 3/2011, constă în asigurarea dezvoltării urbane și rurale durabile și punerea în valoare a patrimoniului construit și natural ori a zonelor cu potențial turistic și a stațiunilor turistice din România.

Curtea Constituțională a observat, totodată, că, în lumina dispozițiilor art. 1 paragraful 2 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit cărora statele semnatare ale Convenției pot *„adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general [...]”*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, prin Hotărârea din 19 decembrie 1989, pronunțată în Cauza *Mellacher și alții împotriva Austriei* (paragraful 45), că astfel de legi sunt *„necesare și obișnuite în domeniul proprietăților, care, în societățile moderne, sunt o preocupare centrală a politicilor economice și sociale. Pentru a implementa astfel de politici, legislativul trebuie să aibă o largă marjă de apreciere atât în ceea ce privește stabilirea existenței unei probleme de interes public ce necesită măsuri de control, cât și în alegerea unor modalități de aplicare detaliate pentru implementarea măsurilor vizate”*.

Neintervenind elemente noi, își mențin valabilitatea argumentele cuprinse în decizia amintită.

În plus față de cele reținute în jurisprudența sa, față de situația din speță, Curtea Constituțională observă că susținerile autorului excepției referitoare la punerea sa în imposibilitatea de a invoca prescripția constatării contravenției și a aplicării sancțiunilor contravenționale nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de soluționare a unui conflict de legi în timp, așadar de determinare concretă a legii aplicabile în speță, care ține de competența exclusivă a instanței de judecată investită cu soluționarea litigiului în cadrul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate. Ca atare, instanța judecătorească este cea în măsură să stabilească dacă situația în care se află autorul excepției este — sub aspectul prescripției — *facta praeterita* sau *facta pendentia*.

Curtea reține, totodată, că derogarea de care autorul excepției este nemulțumit constă în faptul că, spre deosebire de procedura instituită prin Legea nr. 50/1991, reglementarea criticată nu permite remedierea graduală a abaterii de la cerințele autorizației de construcție, impunând direct măsura desființării construcției respective.

Astfel, art. 28 din Legea nr. 50/1991 stabilește că, în ipoteza în care se constată că o construcție a fost realizată fără autorizație sau cu nerespectarea prevederilor acesteia, pe lângă aplicarea sancțiunii amenzii, se dispune **oprirea executării lucrărilor**, precum și, după caz, luarea măsurilor de **încadrare a acestora în prevederile autorizației** sau de **desființare** a lucrărilor executate fără autorizație ori cu nerespectarea prevederilor acesteia, într-un termen stabilit în procesul-verbal de constatare a contravenției. De asemenea, art. 32 alin. (1) prevede că, în cazul în care persoanele sancționate contravențional au oprit executarea lucrărilor, dar nu s-au conformat în termen celor dispuse prin procesul-verbal de

constatare a contravenției, organul care a aplicat sancțiunea **va sesiza instanțele judecătorești** pentru a dispune, după caz, fie încadrarea lucrărilor în prevederile autorizației, fie desființarea construcțiilor realizate nelegal.

În schimb, prin contrast, referindu-se la construcțiile cu destinație turistică din anumite zone, art. 1 din ordonanța de urgență criticată prevede categoric că **se desființează** toate cele executate fără autorizație de construire sau cu nerespectarea prevederilor acesteia, finalizate sau în curs de execuție.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra dispozițiilor art. 32 alin. (1) din Legea nr. 50/1991 și a confirmat constituționalitatea acestora tocmai din perspectiva faptului că desființarea unei construcții nelegal executate este dispusă de o instanță judecătorească, la finalul unui proces în care s-au putut formula apărări și administra probe (Decizia nr. 159 din 28 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 270 din 24 martie 2006, sau Decizia nr. 639 din 28 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 1 august 2007, Decizia nr. 1.595 din 9 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 2 februarie 2011).

Or, în situația reglementată de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2010, demolarea se realizează în temeiul actului administrativ și în lipsa unei hotărâri judecătorești pronunțate în prealabil.

O asemenea situație este însă similară celei reglementate prin art. 33 alin. (1) din Legea nr. 50/1991 care prevede că, prin excepție de la prevederile art. 32, mai sus menționate, anumite construcții executate fără autorizație de construire (și anume, construcțiile executate fără autorizație de construire pe domeniul public sau privat al statului, precum și construcțiile, lucrările și amenajările cu caracter provizoriu executate pe terenuri aparținând domeniului public sau privat al județelor, municipiilor, orașelor și comunelor) vor putea fi desființate **pe cale administrativă** de autoritatea administrației publice de pe raza unității administrativ-teritoriale unde se află construcția, fără

emiterea unei autorizații de desființare, **fără sesizarea instanțelor judecătorești** și pe cheltuiala contravenientului.

Cu privire la acest text de lege, derogatoriu de la regula sesizării instanțelor de judecată, Curtea a statuat că este conform art. 21 și art. 24 din Constituție, în pofida susținerilor autorului excepției în sensul că ar interzice accesul la justiție al proprietarului construcției, care nu ar dispune de un cadru procesual în care să își apere dreptul invocând apărări pe fond sau de procedură. Sub acest aspect, Curtea a constatat, de exemplu, prin Decizia nr. 56 din 16 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 5 februarie 2007, că sintagma „*fără sesizarea instanțelor judecătorești și pe cheltuiala contravenientului*” din cuprinsul art. 33, criticat ca fiind neconstituțional, vizează autoritatea administrației publice locale competente, iar nu, așa cum susținea autorul excepției, pe proprietarul construcției, care ar fi astfel lipsit de „un cadru procesual, unde să-și apere dreptul invocând apărări pe fond sau de procedură”.

Astfel, persoana care a edificat construcția fără autorizație sau cu nerespectarea prevederilor acesteia are posibilitatea de a contesta procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției la instanța judecătorească, măsura desființării putând, de asemenea, să o conteste distinct.

Același raționament este aplicabil și în cazul de față. În acest sens, Curtea constată, din lucrările dosarului de față, că excepția de neconstituționalitate a fost ridicată în cadrul procesului inițiat de autorul excepției în vederea soluționării de către instanța de contencios administrativ a cererii sale de anulare a procesului-verbal de inspecție prin care Inspectoratul Județean în Construcții Constanța „a dispus sancționarea contravențională” a acestuia și sesizarea Direcției generale lucrări publice ca urmare a faptului că acesta nu a respectat prevederile autorizației de construire. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată în fața instanței care a judecat recursul formulat de Inspectoratul de Stat în Construcții, după ce prima instanță pronunțase o sentință prin care anulase respectivul proces-verbal.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe Ciuciu în Dosarul nr. 3.389/109/2011 al Curții de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 1—3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2010 privind unele măsuri pentru întărirea disciplinei în construcții sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 octombrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 474

din 21 noiembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 408² alin. 4

din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 408² alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ionel Stoica în Dosarul nr. 4.174/245/2013 al Judecătoriei Iași — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 342D/2013.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece între instituția revizuirii clasice și cea prevăzută de dispozițiile legale criticate există doar o asemănare la nivel terminologic.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 4.174/245/2013, **Judecătoria Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 408² alin. 4 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ionel Stoica în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cereri de revizuire în materie penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii și accesul liber la justiție, deoarece termenul de 3 luni anulează dreptul condamnatului de a formula oricând o cerere de revizuire în favoare. De aceea, se arată că ar trebui eliminat termenul de 3 luni, pentru că generează o respectare temporară a Legii fundamentale; o cerere de revizuire în cazul deciziilor Curții Constituționale nu poate fi declarată în niciun caz ca tardivă, Constituția stând la baza funcționării statului de drept și având caracter atemporal.

Judecătoria Iași — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece revizuirea prevăzută de art. 408² din Codul de procedură penală este specială tocmai pentru că are drept situație-premisă soluționarea unei cauze penale prin aplicarea unei dispoziții legale în vigoare și obligatorii la momentul pronunțării hotărârii, dispoziție a cărei neconstituționalitate a fost constatată ulterior, nefiind vorba despre o eroare sau o aplicare greșită a legii, ci despre o neregularitate a acesteia. Prin urmare, toți cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice și toți trebuie să se

supună în egală măsură și în aceleași condiții dispozițiilor legale în vigoare, inclusiv celor care reglementează termenele în care trebuie formulate căile de atac împotriva hotărârilor, fie ele ordinare sau extraordinare.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 408² alin. 4 din Codul de procedură penală cu denumirea marginală *Revizuirea în cazul deciziilor Curții Constituționale*, care au următorul conținut: „*Cererea de revizuire se poate face în termen de 3 luni de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziei Curții Constituționale.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și art. 21 alin. (2) referitor la accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Prin Sentința penală nr. 542 din 22 februarie 2010, pronunțată de Judecătoria Iași în Dosarul penal nr. 7.164/245/2007, autorul excepției a fost condamnat la pedeapsa de 3 ani și 3 luni închisoare cu executare pentru executarea defectuoasă a unui curs de instruire personal, în cadrul unui proiect PHARE, constatându-se un prejudiciu în valoare de 3.382,56 lei. În cauză s-a reținut săvârșirea unor infracțiuni de corupție prevăzute de Legea nr. 78/2000, infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată prevăzută și pedepsită de art. 290 din Codul penal și infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice prevăzută și pedepsită de art. 248 din Codul penal.

Prin Decizia penală nr. 127 din 28 martie 2011, pronunțată în apel de Tribunalul Iași, a fost modificată sentința penală în cauză (s-a desființat în parte sentința apelată în sensul înlăturării dispozițiilor art. 139 din Codul penal referitoare la anularea reabilitării judecătorești și în sensul înlăturării măsurii confiscării

pentru inculpat și partea responsabilă civilmente, menținând celelalte dispoziții), care a rămas definitivă prin Decizia penală nr. 407 din 27 martie 2012, pronunțată în recurs de Curtea de Apel Iași.

Prin art. XX pct. 2 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, și care, potrivit art. XXVIII, a intrat în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a fost introdus art. 74¹ din Codul penal, potrivit căruia pedeapsa se poate reduce la jumătate, dacă prejudiciul cauzat este acoperit integral în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la soluționarea cauzei în primă instanță.

Potrivit susținerilor autorului excepției, la data de 14 ianuarie 2011, acesta a achitat integral prejudiciul cauzat. Cu toate acestea instanța de apel a refuzat aplicarea dispozițiilor art. 74¹ din Codul penal, deoarece termenul-limită (respectiv până la soluționarea cauzei în primă instanță) până la care inculpatul putea beneficia de reducerea limitelor de pedeapsă fusese depășit.

Ulterior, prin Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 25 mai 2011, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate ridicată de o altă persoană în alt dosar penal și a constatat că dispozițiile art. 74¹ din Codul penal sunt neconstituționale.

Drept urmare, în prezenta cauză autorul excepției a formulat la data de 5 februarie 2013 o cerere de revizuire a hotărârii de condamnare, fiind nemulțumit de împrejurarea că o astfel de revizuire, fundamentată pe considerentele Deciziei nr. 573 din 3 mai 2011, deși este formulată în favoarea inculpatului, poate fi introdusă într-un interval de 3 luni de la publicarea deciziei Curții Constituționale. De aceea, consideră autorul excepției că dispozițiile art. 408² alin. 4 din Codul de procedură penală afectează egalitatea cetățenilor în fața legii și liberul acces la justiție.

2. Având în vedere cadrul procesual în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate, Curtea constată că legat de efectele deciziilor sale, autorul excepției pornește de la o premisă eronată. Astfel, potrivit art. 147 alin. (1) din Constituție, dispozițiile din legile în vigoare constatate ca fiind neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale, dacă în acest interval Parlamentul sau, după caz, Guvernul nu pune de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Legii fundamentale. Pe durata acestui termen, prevederile în cauză, în speță fiind vorba de art. 74¹ din Codul penal, sunt suspendate de drept.

Prin urmare, dispozițiile art. 74¹ din Codul penal au fost active în redactarea introdusă prin Legea nr. 202/2010 până la data de 25 mai 2011 când a fost publicată decizia de admitere a Curții Constituționale. De la acea dată prevederile în cauză au fost suspendate și, ulterior, și-au încetat efectele juridice, deoarece nu au fost puse în acord cu decizia instanței de contencios constituțional. În plus, potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, deciziile Curții Constituționale sunt definitive și general obligatorii și au putere numai pentru viitor. Altfel spus, chiar dacă autoritatea legiuitoare ar fi pus de acord dispozițiile art. 74¹ din Codul penal cu Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, aceasta nu însemna că efectele acesteia pot retroactiva în cauzele definitiv judecate, deoarece s-ar încălca prevederile constituționale menționate.

Pe de altă parte, revizuirea hotărârilor judecătorești ca urmare a pronunțării deciziilor Curții Constituționale reprezintă o cale extraordinară de atac cu un caracter *sui generis* circumscris cauzelor în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat prin Decizia nr. 998 din 22 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 39 din 17 ianuarie 2013, că de la data publicării deciziilor sale în Monitorul Oficial acestea au putere numai pentru viitor, fapt ce presupune că o decizie de admitere a Curții Constituționale are efecte *erga omnes*, și nu limitate la părțile din proces, cu condiția aplicării lor pentru viitor. Prin urmare, efectele juridice produse de dispozițiile legale anterior constatării neconstituționalității lor rămân valabile, potrivit principiului aplicării legilor în timp. Nu ar putea fi admisă o teză contrară, întrucât s-ar aduce atingere stabilității raporturilor juridice, în absența căreia nu se poate vorbi de o ordine de drept.

Chiar dacă în prezent judecarea fondului unei pricini nu se mai suspendă până la soluționarea excepției de neconstituționalitate invocate în acea cauză, efectele unei decizii de admitere pronunțate de instanța de contencios constituțional se întind *inter partes* numai *ex nunc*. Prin urmare, decizia de admitere a Curții Constituționale constituie temei al revizuirii, și nu invers, iar efectele pentru trecut de remediere a aspectelor dintr-o hotărâre judecătorească definitivă ce nu au putut fi prevenite sunt o consecință a căii de atac extraordinare, și nicidecum a actului emis de instanța de contencios constituțional.

Totodată, o decizie pronunțată de Curtea Constituțională, fie că este de admitere, fie că este de respingere a excepției, este general obligatorie și are putere numai pentru viitor. Prin urmare, o decizie de admitere poate fi aplicabilă într-o cauză ce nu a fost definitiv soluționată. Totodată, în situația în care partea interesată, dând dovadă de diligență pentru apărarea drepturilor sale, a invocat excepția de neconstituționalitate, decizia de admitere astfel pronunțată poate constitui temei de revizuire fundamentat pe dispozițiile art. 408² din Codul de procedură penală, dacă soluția pronunțată în fața instanței de drept comun s-a întemeiat pe dispoziția legală declarată neconstituțională sau pe alte dispoziții din actul atacat, care, în mod necesar și evident, nu pot fi dissociate de prevederile menționate în sesizare. Așadar, Curtea constată că, în prezenta cauză, de la data expirării termenului de 45 de zile prevăzut de art. 147 alin. (1) din Constituție, Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, prin efectele sale, nu numai că nu profită autorului din prezenta cauză, dar nu profită nimănui, întrucât dispozițiile legale mai favorabile avute în vedere, respectiv prevederile art. 74¹ din Codul penal, și-au încetat efectele juridice.

Dincolo de aceste argumente, așa cum s-a statuat și prin Decizia nr. 512 din 15 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 20 iunie 2012 — considerente finale —, Curtea constată că, referitor la criticile ce vizează aplicabilitatea în timp a dispozițiilor art. 74¹ din Codul penal în intervalul în care acestea au fost active, țin de modul de interpretare și aplicare de către instanța de drept comun datoare să uzeze de o judecată aparținând, cu excepția situațiilor tranzitorii, numai fondului, Curții Constituționale fiindu-i interzis să dea o astfel de dezlegare, deoarece, în acord cu art. 2 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, justiția constituțională presupune controlul constituționalității legilor și ordonanțelor Guvernului și nicidecum controlul constituționalității aplicării lor.

Pe de altă parte, autorul excepției este nemulțumit de împrejurarea că dispozițiile legale criticate instituie un termen de 3 luni pentru a face cererea de revizuire. O astfel de critică nu poate fi primită, întrucât, în acord cu prevederile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională nu poate modifica ori nu poate completa prevederile legale criticate în sensul dorit de autor.

Pentru aceste din urmă argumente, Curtea urmează a respinge prezenta excepție ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii:

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 408² alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ionel Stoica în Dosarul nr. 4.174/245/2013 al Judecătorei Iași — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Iași — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 noiembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea Licenței de concesiune nr. 12.962/2010 a activității miniere de exploatare a bazaltului în perimetrul Poiana Stâniei, județul Brașov, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „Vectra Service” — S.R.L.

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 21 alin. (1) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Licența de concesiune nr. 12.962/2010 a activității miniere de exploatare a bazaltului, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și Societatea

Comercială „Vectra Service” — S.R.L., în calitate de concesionar, în perimetrul Poiana Stâniei, situat în județul Brașov, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,

Gheorghe Duțu

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

Ministrul economiei,

Andrei Dominic Gereș

Ministrul mediului și pădurilor,

Rovana Plumb

București, 7 ianuarie 2014.

Nr. 13.

*) Anexa nu se publică, fiind clasificată potrivit legii.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru aprobarea înscrierii în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului
a unui imobil și darea acestuia în administrarea Agenției Naționale de Cadastru
și Publicitate Imobiliară pentru Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Bacău**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 863 lit. d) și art. 867 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și darea în administrarea Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară pentru Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Bacău a imobilului compus din clădire și teren aferent, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.020 și 1.020 bis din 21 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se completează în mod corespunzător.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și
Publicitate Imobiliară,

Marius Arthur Ursu
Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Daniel Chițoiu

p. Ministrul delegat pentru buget,
Gheorghe Gherghina,
secretar de stat

București, 15 ianuarie 2014.
Nr. 22.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE
ale imobilului, proprietate publică a statului, aflat în administrarea Agenției Naționale de Cadastru
și Publicitate Imobiliară pentru Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Bacău

Codul de clasificare	Datele de identificare			Anul dobândirii/dării în folosință	Valoarea de inventar în lei	Situția juridică		Situția juridică actuală	
	Descrierea tehnică (pe scurt)	Vecinătăți (după caz, pe scurt)	Adresa			Baza legală	În administrare	Dat cu titlu gratuit	Tipul bunului
8.29.08	Sediu administrativ Construcție C1 tip D+P+4E Suprafață construită = 596 mp Suprafață desfășurată = 3.576 mp Suprafață utilă = 2.915 mp Construcție C2 tip P Suprafață construită = Suprafață desfășurată = 64 mp Suprafață utilă = 51,59 mp Teren: 951,16 mp Nr. carte funciară 61086 și 61948 Municipiul Bacău Nr. cadastral 61086 — C1 6186 — C2 61948	Pe latura nordică: S.C. Conextrust — S.A. Bacău Pe latura estică: S.C. Conextrust — S.A. Bacău Pe latura sudică: S.C. Conextrust — S.A. Bacău Pe latura vestică: S.C. Conextrust — S.A. Bacău	Municipiul Bacău, str. Ioniță Sandu Sturza nr. 78, județul Bacău	2011	20.333.985	Sentința civilă nr. 12.038/ 25.11.2009 Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 441/ 7.02.2013	Administrarea A.N.C.P.I. CUI 9051601	Folosință gratuită O.C.P.I. Bacău CUI 9718218	Imobil

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru aprobarea înscrierii în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului
a unui imobil aflat în administrarea Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară
pentru Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Mehedinți**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului a imobilului, aflat în administrarea Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară pentru Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Mehedinți, situat în orașul Vânju Mare, județul Mehedinți, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.020 și 1.020 bis din 21 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se completează în mod corespunzător.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și
Publicitate Imobiliară,

Marius Arthur Ursu

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

p. Ministrul delegat pentru buget,

Gheorghe Gherghina,

secretar de stat

București, 15 ianuarie 2014.

Nr. 23.

ANEXĂ

**DATELE DE IDENTIFICARE
ale imobilului, proprietate publică a statului, aflat în administrarea Agenției Naționale de Cadastru
și Publicitate Imobiliară pentru Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Mehedinți**

Codul de clasificare	Datele de identificare			Anul dobândirii	Valoarea de inventar în lei	Situția juridică		Situția juridică actuală	
	Descrierea tehnică (pe scurt)	Vecinătăți (după caz, pe scurt)	Adresa			Baza legală	În administrare	Dat cu titlu gratuit	Tipul bunului
8.29.08	Sediu administrativ Construcție C1 tip P Suprafață construită = 141,17 mp Suprafață utilă = 110,57 mp Nr. carte funciară 50919 — C2 UAT Vânju Mare Nr. cadastral 50919 — C2	Pe latura nordică: Birou avocatură Georgescu Aladin Pe latura estică: Spitalul Vânju Mare Pe latura sudică: Spitalul Vânju Mare Pe latura vestică: BNP Mocanu Cocuța	Orașul Vânju Mare, Str. Rahovei nr. 8, județul Mehedinți	2007	64.967	Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2004 Hotărârea Guvernului nr. 1.210/2004 Protocol nr. 221/400/ 29.01.2007 Proces- verbal de predare- primire nr. 282/531/ 5.02.2007	Administrarea Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară CUI 9051601	Pentru Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Mehedinți CUI 9792729	Imobil

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL CULTURII

O R D I N

privind clasarea în Lista monumentelor istorice, categoria monumente de for public, grupa valorică B, a Monumentului Eroului intitulat „Jertfa” din satul Răzvadul de Sus, comuna Răzvad, județul Dâmbovița

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 13 pct. 2 lit. d) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 11 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Monumentul Eroului intitulat „Jertfa” din satul Răzvadul de Sus, comuna Răzvad, județul Dâmbovița, se clasează ca monument istoric, categoria de for public, grupa valorică „B”, cod în Lista monumentelor istorice DB-III-m-B-21075.

(2) Coordonatele punctelor de contur ale zonei de protecție a monumentului istoric sunt date în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii,
Daniel-Constantin Barbu

București, 7 noiembrie 2013.

Nr. 2.563.

ANEXĂ

Zona de protecție Monumentul Eroului intitulat „Jertfa” din satul Răzvadul de Sus, comuna Răzvad, județul Dâmbovița

Coordonate puncte de contur

Nr. crt.	Coordonate stereo 70	
	X	Y
1	540334,0073	382253,4480
2	540341,1554	382225,3024
3	540371,0880	382235,7267
4	540371,9815	382278,1685

MINISTERUL CULTURII

ORDIN**privind clasarea în Lista monumentelor istorice, categoria monumente de arhitectură, grupa valorică B, a imobilului „Reședință barocă” din Oradea, Str. Republicii nr. 81, județul Bihor**

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinului ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 13 pct. 2 lit. e) ale aceluiași norme metodologice, ale art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 11 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Imobilul „Reședință barocă” din Oradea, Str. Republicii nr. 81, județul Bihor, se clasează ca monument istoric, categoria monumente de arhitectură, grupa valorică B, cod în Lista monumentelor istorice BH-II-m-B-21066.

(2) Coordonatele punctelor de contur ale zonei de protecție a monumentului istoric sunt precizate în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii,
Daniel-Constantin Barbu

București, 7 noiembrie 2013.
Nr. 2.567.

ANEXĂ**Zona de protecție imobil „Reședință barocă” din Oradea, Str. Republicii nr. 81, județul Bihor**

Coordonate puncte de contur

Nr. crt.	Coordonate stereo 70	
	X	Y
—		
1	267387,1	623307,0
2	267404,1	623237,8
3	267424,5	623244,3
4	267444,2	623175,1
5	267470,5	623172,5

Nr. crt.	Coordonate stereo 70	
	X	Y
—		
6	267519,1	623187,2
7	267590,8	623212,0
8	267543,0	623378,3
9	267433,1	623336,9
10	267408,7	623311,3

MINISTERUL CULTURII

ORDIN**privind clasarea în Lista monumentelor istorice a Curții Johannes Honterus și schimbarea din categoria „monument” a Bisericii evanghelice „Biserica Neagră” din municipiul Brașov, cod BV-II-m-A-11412, în categoria „ansamblu”, cu denumirea Ansamblul „Biserica Neagră”**

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinului ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 13 pct. 2 lit. e) ale aceluiași norme metodologice, ale art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 11 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Ansamblului „Biserica Neagră” din municipiul Brașov, Curtea Johannes Honterus, f.n., județul Brașov,

monument istoric, categoria „ansamblu”, grupa valorică A, i se atribuie codul în Lista monumentelor istorice BV-II-a-A-11412.

(2) Biserica evanghelică „Biserica Neagră”, Braşov, Curtea Johannes Honterus, f.n., judeţul Braşov, schimbă codul în Lista monumentelor istorice cu BV-II-m-A-11412.01.

(3) Fostul cimitir parohial, astăzi Curtea Johannes Honterus, Braşov, Curtea Johannes Honterus, f.n., judeţul Braşov, se clasează ca monument istoric, categoria monument de

arhitectură, grupa valorică A, cod în Lista monumentelor istorice BV-II-m-A-11412.02.

(4) Coordonatele punctelor de contur ale zonei de protecţie a monumentului istoric sunt precizate în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii,
Daniel-Constantin Barbu

Bucureşti, 7 noiembrie 2013.
Nr. 2.571.

ANEXĂ

Zona de protecţie Ansamblul „Biserica Neagră”, municipiul Braşov, judeţul Braşov

Coordonate puncte de contur

Nr. crt.	Coordonate stereo 70	
	X	Y
—		
113	460289.29	545847.14
118	460308.59	545868.78
119	460307.37	545870.03
137	460404.77	545960.09
196	460236.28	546053.22
197	460233.26	546048.93
200	460217.15	546018.53
201	460216.45	546018.92
206	460162.06	545931.87
207	460162.66	545931.51
208	460145.05	545903.60
246	460259.23	546088.84
249	460238.08	546052.13
255	460301.23	546176.80
256	460287.56	546165.24
257	460285.05	546159.44
258	460280.26	546151.01
260	460266.17	546117.38
262	460260.74	546105.26
562	460153.60	545897.14
563	460189.94	545885.32
564	460192.28	545885.03
566	460197.66	545881.12
567	460203.91	545877.88
568	460204.26	545878.51

Nr. crt.	Coordonate stereo 70	
	X	Y
—		
571	460242.80	545857.13
572	460244.18	545860.89
576	460510.95	546040.35
598	460506.93	546047.40
599	460506.11	546047.63
605	460477.32	546077.16
608	460455.58	546092.77
657	460407.78	545962.61
661	460429.11	545970.78
662	460428.85	545971.24
665	460443.42	545976.44
671	460476.24	545989.64
672	460479.92	545990.97
675	460482.08	545991.07
676	460491.67	545992.03
677	460491.98	545991.32
682	460518.11	546001.66
683	460518.81	546001.92
686	460530.01	546006.70
825	460446.06	546134.05
834	460359.26	546192.78
835	460359.20	546192.82
1047	460342.63	546197.23
228	460286.44	545843.74

MINISTERUL CULTURII

ORDIN**privind clasarea în Lista monumentelor istorice, categoria monumente de arhitectură, grupa valorică B, a Bisericii Sf. Arh. Mihail și Gavril din Săcueni, str. Irinyi Janos nr. 19, județul Bihor**

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 13 pct. 2 lit. e) ale aceluiași norme metodologice, ale art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 11 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Biserica Sf. Arh. Mihail și Gavril din Săcueni, str. Irinyi Janos nr. 19, județul Bihor, se clasează ca monument istoric, categoria de arhitectură, grupa valorică B, cod în Lista monumentelor istorice BH-II-m-B-21067.

(2) Coordonatele punctelor de contur ale zonei de protecție a monumentului istoric sunt precizate în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii,

Daniel-Constantin Barbu

București, 6 decembrie 2013.

Nr. 2.690.

ANEXĂ

Zona de protecție a Bisericii Sf. Arh. Mihail și Gavril din Săcueni, str. Irinyi Janos nr. 19, județul Bihor

Coordonate puncte de contur

Nr. crt.	Coordonate stereo 70	
	X	Y
—		
1	281520,1055	654257,2473
2	281520,6700	654335,1585
3	281546,6540	654336,6920
4	281587,6087	654371,2803

Nr. crt.	Coordonate stereo 70	
	X	Y
—		
5	281618,8262	654398,2480
6	281638,7729	654426,1879
7	281675,9726	654413,7631
8	281712,3134	654286,2077

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ70050699XX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

